

(ד) ניקרא נִשְׁמָם המליך מפה ומריבבה על-ריבבו בני ישראל ועל נפתם א-ת-יל-לך לאמר

בַּיָּשׁ יְלַקֵּן בְּהַרְבָּנוֹ אֶמְ-אָזִן: פ

(ה) נִבְאָ עַמְלָק וַיְלַקֵּם עַמְיִ-יְשָׂרָאֵל בְּרִפְיִ-דִם:

דברים פרשת כי יצא פרה כה פסוק זג - יט

(2)

יג) לא-י-תַּנְהַה לְגַבְּיָס אֲבֹן גְּדוֹלָה וְקַטָּנה: ס

(יד) לְאַיִ-תַּנְהַה לְגַבְּיָס אֲיִ-תַּנְהַה אַיִ-תַּנְהַה גְּדוֹלָה וְקַטָּנה:

(טו) אֲבֹן שְׁלָמָה וְאַלְקָן יְהִי-לָךְ אַיִ-תַּנְהַה שְׁלָמָה וְאַדְקָן יְהִי-לָךְ לְמַעַן יָאָרִיכָו יְמִינָךְ עַל-

הַאֲדָמָה אֲשֶׁר-יְקַע אַלְקָן בְּנֵן לְבָה:

(טז) קַי תּוֹעַבְתִּי יְקַע אַלְקָן כְּלַעֲשָׂה אַלְקָה גַּל עַשְׂה אַלְקָה: פ

(יז) זְלֹר אֶת אֲשֶׁר-עַשָּׂה לְגַבְּיָס עַמְלָק בְּהָרָה בְּצָאתְכֶם מִמְצָרִים:

(3)

חוֹזֵיל פְּמַזְעָק (ברכות ד:) אמר אלעזר אמר אבינו כל האומר תהלה לדוד (תhillim קמה) בכל יום שלוש פעמים מובהה לו שהוא בן העולם הבא, מי טעם אילימה משום דעתך בא י נימא אשר תמיימי דרך (שם קיט) דעתך בתמאנא אף, אלא משום דעתך ביה פותח את ידך נימא הל גדול שם קל) דכתיב ביה נתן לחם לכלبشر, אלא משום דעתך ביה תורתך. וצריך ביאור שיקות של אי י לענן שבך של הכרמת מזון לכל חי, וגם מי גודל המעליות בא זה שעלה יודה זוכה לחיי העולם הבא.

ונראה שהנה ענין הפרנסה הוא השפעה אלקטית ואני מושג עם השכל, עיי בפסחים קיה. קשים מזונתו של אדם יותר מן הנאה דאילו בגאות כתיב (ויחי מה,טו) "המלאך הגואל אותתי" ואילו במזונות כתיב (שם מה,טו) "האלקים הרועה אותני מעוזי עד היום הזה", והדברים מפורטים בדברי חז"ל ובספרי הראשונים. וזה ביאור "פותח את יוז" (מנהלים קמה,טו) דזיקה, וכן בברכת המזון מתפללים "כי אם ליז", שמה שהקביה משפי מזון לכל בריאותיו והוא למעלת מהשגת השכל, שהרי נמצא האחד עני וחביר עשיר וזה מוצא די מחסרו במיעוט השתדלות וזה לא יספיק הכנסתו אף בריבוי

העבודה והשתדא דעתינו להכין נימא ביה מילטה. הנה בסיבת ביאת מלך נמצא סתריה, שבפרשת בשלח (יז,יז) כתיב על נסוטם את הי לאמר הייש ה' בקרבו אם אין, ויבא מלך, ובמדרש תנומא (ריש פרשת יתרו, וכען זה בראשי בשלח) לבכם חיו משיחין והקביה נתן لكم את שאלתם שנאמר (תhillim עז,יז) "זינטו אל לבבם לשאל כל לנפשם וגורי", אמר לנו חקבייה כד

הרהורתם הייש ה' בקרבו חיכיכם הריני מודיע לכם לך ויבא עמלק, עכ"ל. אבל בפרשת תא צא על פסוק (כח,יג'יז) "לא יהיה לך בכיסיך אבן ואבן וגוי כי תועבתה ה' אלקין כל עשה אלה כל עשה עול, זכור את אשר עשה לך עמלק וגוי" דרשו חז"ל (מדרש תנומא והובא בראש"י) אם ראית דור שמדתו שקר דע שהמלכות מתוגה באותו הדור וכי שונאמר "לא יהיה לך בכיסיך אבן ואבן, לא יהיה לך בভיתך איפה ואיפה", מה טעם "כי תועבתה ה'", מה כתיב אחריו "זכור את אשר עשה לך עמלק", ע"כ והיינו שתרווייוו איננה ביה, שהיה חסרון אמונה בהקביה שהכל תלוי בידו, וגם חסרון באמנות אדם לחבו במדה במשקל ובמסורת, ועל כן ויבא עמלק. (וראה מה שכתבנו בפרשת כי תצא כה,יז).

והנה אף שהעולם הבא הוא מעלה מן השכל לגמרי כדכתיב (ישעיה סד,ג) "עין לא ראתה אלקים זולתך" עיי שבת סג), אבל עמל התורה עם הבנת השכל לא יבטל, וכפמאמר זל. (ברכות סד). תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, שכל השערים יהיו פתוחים לנוחלי עווה"ב וرك עיי יגיעה השכל וועל מהה בעסק התמורה יכנסו מהיכל להיכל ויעלו מדרגה לדרגה ליהנות יותר וייתר מזו השכינה, וכדברי רש"י (שם) מישיבה לישיבה וממדרש למדרש, לשם ג"כ יהיה עניין ביה החשנות. וזהו שאמרו כל האומר תהלה לדוד בכל יום שלוש פעמים, דעתך ביה תורתך – והיינו שמכיר במיזוג השגת הנשמה והשנת השכל, מובטח לו שהוא בן עולם הבא שיווכה לשכר עולם שיש בו ג"כ חני תורה.

דברים פרשת כי תצא פרק כג פסוק יט

(4)

לא-תבייא אֶתְנָן זֹנָה וְמַקֵּר לְלֵב בֵּית יְלֻקָּא אֶלְעִיר לְכָל-גָּדָר כִּי תֹּעֲבָת יְלֻקָּא אֶלְעִיר
גם-שניהם: ס

העמק דברם פרשת כי תצא פרק כג פסוק יט

(5)

(יט) גם שנייהם. הוראת זה הלשון ביארנו לעיל כ"ב כ"ב לדמות דבר שאתה פשוט כ"כ לדבר הפשוט יותר, וה"ג אתנןazonה הדבר מובן שהוא תועבה באשרZNות הוא ראש כל תועבה, אבל מחייב כלב איתך דבר מושכל אליו מפני מה הוא תועבה, ובמה כלב גרוועמחיזיר ושאר דבר טמא ואמאי מחייב גרווע מכל דבר, ע"ז ביאירה התורה דגם שניהם שווין בשם תועבה, וע"כ יש בה סיבה רוחנית ברוח חיים של כלב, ומ"ה מחייב תועבה אסור להקרבה^(א):

הרחב דברם פרשת כי תצא פרק כג

(6)

פסוק יט

(א) ומיצאו מאמר תמורה במס' ר"ה ד"ד נצבה שאל לימיינך בכתם אופיר, בשכר שחביבה תורה לישראל ככלבתא לאו"ע זכיתם לכתם אופיר, והמשל תמורה, והענין דמשוננה אהבת שני הדברים הללו שאתה מושג למי שאתה שקווע באהבה זו, ולא כמו כל אהבה שהמה מובנים לכל בני אדם, ע"ג שאין כל האדם שווין בטבען, וזה אהוב דבר זה יותר וזה אהוב דבר זה ביותר, אבל מ"מ הכל מבינין סוג אהבה של כל דבר, משא"כ אהבת התורה לישראל מטהקשר מהו שמתקשר ההוגה בה באהבה ושותפה בה, וכן אהבת הכלבתא לאו"ע השוגים בה מה שהוא משוקץ ומתועב בעני האדם שאין לו אהבה זו, הנה דברים נפלאים, ומהו יש להבין ולהשיכל כי דבר רוחני יצוק בקמה, היינו אוריתא ישראל כלא חד, מש"ה בהגות ישראל מטהקשר בתורה כמו בין המתקשר באמנו בשעה שמדובר בה, ואיתם לומדים בדור רוח כמו שלומדים בשאר חכמות, וכן רוח הכלב עם או"ע השוגים בה, וה"ק בשכר שחביבה ונוראה לישראל באוטו אופן נעלעה שאתה מושכל לדעת אנושי כמו אהבת הכלבתא כן:

הלו, 382. 100:

(7)

מאמר ס

א. שאל אחד מבני החבורה לביאור בענין "לא יהוץ כלב לשוני"
הנאמר בשעת יציאת מצרים.

ב. ועל זה באה התשובה. הכלבים מאופיינים בחו"ל כבעלי חוצפה. במושגי העולם, רגילים לתפוס שהחוצפות של כלבים היא בכוח הנביחה והגשיכה שלהם. וכך אמרו "אל יגדל כלב רע בביתו ... ולא תשימים דמים בבייתך". אמרת כל זה רק במושגי עולם. אצלם חוצפותם היא זהה שהם מתקרובים לצורת אדם, ונחשבים ומחשיבים עצם כאמון וכברע לאדם. man's best friend. אף אחד משאר בעלי חיים לא יוניש עצמו נאמן לאדם שהרי איתו מסוגן. זהה חוצפותם. ובעולם שאתה מרגיש היחוד במעלה אדם לא יונישו בחוצפה הטמונה ביחס הכלב למיין אדם.

ג. ומגנית הנביחה מכלבים ביום יציאת ישראל ממצרים מבוססת היא על ההברה, שבאותו רגע יוצר ה"אדם" דקדושה דבמתן ישראל, ולא יהיה מאמצים לההתמודת אליהם כקוף בבני אדם. בשעה ש廟פיע אדם בכל הדzon ותשארותם ובבזהו, יונטלו ממילא המאמצים לההתמודת אליו. והינתן "לא יהוץ כלב לשונו".